

Brochure

geschreven tegen de leer van de

Gereformeerde Gemeenten

(en aanverwant)

door:

D.J. Bastmeijer

Lectori Salutem,

Door een vriendenhand kreeg ik onlangs deze brochure te leen. Bij het lezen van deze brochure ontstond bij mij het idee deze brochure opnieuw uit te geven. Ik had haar natuurlijk ook kunnen copieëren, maar daar zag ik van af. En wel om de volgende redenen:

1. Er staan een aantal kleine typfouten in. Deze behelzen voornamelijk een vergeten punt aan het einde van een zin en kleine taalfouten.
2. De Schriftgedeeltes die de heer Bastmeijer aanhaalde heb ik cursief gezet. Ook hier waren kleine correcties nodig (zie noten).
3. Ik heb nagezocht in welke tijd Bastmeijer deze brochure heeft geschreven.

De lezer hoeft dus niet te vrezen dat aan de inhoud iets is veranderd, integendeel! Juist dat is iets waar ik zelf zeer huiverig voor ben.

Opmerkelijk is het feit dat ik onlangs zelf ben geconfronteerd met de leer die door Bastmeijer in deze brochure wordt weerlegt. Ik had zelf al het een en ander op papier staan, met het doel dit aan betrokken persoom toe te zenden. Zonder dat ik deze brochure gelezen had, ik wist zelfs niet van het hiervan bestaan af, trof het mij bijzonder dat de inhoud van mijn geschrift in grote lijnen overeenkwam met de brochure van Bastmeijer.

Dit komt overeen met het Schriftwoord "*in den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan*" (II Cor.13:1). Mijn wens (en dat zal ongetwijfeld ook die van Bastmeijer zijn) is dat de lezer dit geschrift eens werkelijk gaat onderzoeken. Dit kan alleen in biddend opzien tot de Heere. Lezer, vraag daarom!

WO, Augustus 1993

"Niemand, die onder het Evangelie leeft, wordt ervan uitgesloten, dan die zichzelf ervan uitsluit door zijn ongelof".

Is dit Remonstrants?

Het zijn eigenlijk woorden van Luther, die echter in de loop der eeuwen steeds in de Kerk werden gebruikt.

We willen eens nagaan wat onze vaders, die in 1618 en '19 de leer der Remonstranten veroordeelden, zeggen over het aanbod der genade of algemene roeping. Hier gaat het toch om in deze gewraakte woorden.

Dordtse Leerregels, 3e en 4e hoofdstuk VIII :

"Doch zovelen als er door het evangelie worden geroepen, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord wat Hem aange-naam is, namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen: Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en geloven, de rust der zielen en het eeuwige leven."

In de daarop volgende woorden wordt met klem aangewezen dat de schuld van het niet komen en niet bekeerd worden "niet is in het Evangelie, noch in Christus, noch in God, die door het evangelie roept, enz."

Wat hier wordt gezegd, daar waren de Remonstranten het geheel mee eens. Daar lag dan ook niet de dwaling van de Remonstranten. Wat hier echter wordt gezegd wordt geheel gestaafd door Gods Woord. Al de beloften van het Evangelie roepen ons toe : "Laat u met God verzoenen". En als er staat : "Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt", dan is dat vermoeid en belast zijn geen voorwaarde om te mogen komen, doch een eigenschap van hen en een moedgeving voor hen die komen. Zij die niet komen (komen is hetzelfde als geloven) zijn niet waarlijk vermoeid en belast. Niet alleen een Remonstrant, doch ieder die door zijn natuurlijke krachten gelooft, is niet in waarheid vermoeid en belast.

Maar als naar het voorbeeld van Christus wordt geleerd de diepe val van de mens en de noodzakelijkheid van het geloof, dus het "gij wilt tot mij niet komen" en "Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, die Hij gezonden heeft", dan kan de Heilige Geest daar gebruik van maken. Alleen dan worden alle wapenen, die de gevallen mens tegen God gebruikt om zichzelf te handhaven, hem afgenomen. Wordt dit in de prediking gemist, dan zal de Heere het bloed der hoorders van zulke nietige herders eisen.

De grote dwaling van de Geref. Gemeenten in Nederland en van de aanverwante groepen is, dat de verkiezing op de voorgrond wordt geschoven. Inplaats van de noodzakelijkheid van de rechtvaardiging uit of door het geloof te leren, stelt men allerlei kenmerken van de uitverkorenen. Onder de uitverkorenen rekent men dan ook 'de bekommerde kerk', die dan zou bestaan uit mensen, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, maar zoals men zegt nog voor 'de zaak' staan. Onder 'de zaak' verstaat men dan de rechtvaardigmaking, waarvan men zeer verkeerde voorstellingen heeft, die lijnrecht in strijd zijn met hetgeen de schrift erover leert. De satan die deze duivelse leer verspreidt werpt de mensen bijv. teksten in het hart als : "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde", of : "zoon wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven" of andere teksten. Grote dief als men is, klemt men zich daaraan vast, waarbij het gevoel geweldige parten kan spelen. Zo komt men dan van het ene bedrog in het andere zonder door de Wet en het Evangelie recht vernederd te zijn, zonder van de zonde van het ongelof recht overtuigd te zijn. Zo heeft men een heel systeem opgebouwd en die het daarin het verst heeft gebracht wordt een doorgeleide christen, of een vader of moeder genoemd. Maar diezelfde mensen leren dat men zalig kan worden zonder gerechtvaardigd te zijn. De gehele Schrift wordt zo verdraaid en krach-teloos gemaakt. wanneer er bijv. in Zef.3:12 staat : "Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk: die zullen op de naam des HEEREN vertrouwen", dan laat men dat ook slaan op de z.g. 'bekommerde kerk'. Op welke

grond doet men dat? Omdat deze mensen zo'n betrekking op en uitgangen naar de Heere Jezus hebben, zulke kennelijke uitredding hebben beleefd, vele beloften hebben ontvangen, enz. enz. Dat ellendige en arme volk, waarvan in genoemde tekst sprake is, is echter juist met zulke dingen schipbreuk geleden en is overtuigd geworden van zonde, omdat zij in Hem (Die ze met hun werkzaamheden zoeken te bewegen hun te zaligen) niet geloven. Zo kunnen ze dan ook niet overtuigd zijn van gerechtigheid en oordeel, dus onmogelijk in waarheid vertrouwen op de HEERE, de drieënige God.

Bovendien heeft men een heel verkeerde voorstellingen van de krachtvolle roeping, die men te vroeg stelt. De krachtvolle, bijzondere roeping vindt hier plaats als men ernstig bezig wordt met eeuwige dingen, doch nadat door de wet, (beschenen door het Evangelie) plaats is gemaakt voor Christus, als men met al het zijne schipbreuk heeft geleden en ten enenmale verdoemelijk voor God is geworden. Onze vaders haalden daarbij steeds aan Ps.27 vers 8 : "*Mijn hart zegt tot U: Gij zegt : zoekt mijn aangezicht*". Dan zegt Olevianus zo schoon en naar waarheid, dat de echo daarvan in het hart is : "*Ik zoek Uw aangezicht, o Heere!*".

Wat is nu Gods aangezicht te zoeken, hetzij voor het eerst in de krachtvolle roeping, of weer bij vernieuwing? Het is door een waar geloof, dat God alleen maar in het hart der uitverkorenen werkt, de vrijspraak, die in de algemene roeping aan een ieder die met het Evangelie in aanraking is gekomen wordt aangeboden, aan te nemen door een geschonken geloof. En dat geloof wordt tot rechtvaardigheid gerekend; aan die mens rekent God de volkomene gerechtigheid van Jezus Christus toe. Niet vanwege de waardigheid van dat geloof, maar omdat het door de werking van de Heilige Geest Christus als de gezondene van de Vader omhelst. Zo staat er in Joh.1:12 en 13 : "*Zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; welke niet uit den bloede, noch uit de wil des vleses, noch uit de wils des mans, maar uit God geboren zijn*". Dáár worden de uitverkorenen wedergeboren, niet eerder, tenzij ze sterven als ze nog niet tot de jaren des onderscheids zijn gekomen. Wie het anders leert heeft Gods Woord tegen zich.

Dat het aanbod van de genade algemeen is, blijkt ook uit de woorden van Simeon : "*Deze wordt gezet tot een val en opstanding van velen in Israël*". Als het aanbod niet algemeen was, dan zou God niet aan Zijn eer komen en de mens niet aan zijn zaligheid.

Van een prediking waarin het aanbod der genade wordt gemist kan de Heilige geest geen gebruik maken, evenmin als van een prediking, waarin geen duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen Wet en Evangelie.

Weet u wat het rampzalige gevolg is van de valse prediking, die van een algemeen aanbod niet wil weten? Dat men God eigenlijk de schuld geeft, dat men niet is bekeerd. Men schuilt daar achter zijn onmacht en praat wel over de onwil, maar om zichzelf te handhaven als een 'bekommerde'.

In het korte naschrift, van het verslag van de begrafenis van Valster, heb ik nadrukkelijk gezegd, dat de vraag "*of Valster verloren zou zijn gegaan, als hij voordat dit plaats vond was gestorven*", onjuist was. Een uitverkorene sterft niet voordat hij krachtvol wordt geroepen en door een waar geloof met Christus is verenigd. Wie dit tegensprekt is in strijd met de duidelijke uitspraken van Gods Woord. Hoe bewijst Paulus de Thessalonicensen, dat zij door God waren uitverkoren? I Thess.1:4 en 5 : "*Wetende, geliefde broeders, uw verkiezing van God; Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in vele verzekerdheid*". En in vers 6 zegt hij nog dat zij "*het Woord aangenomen hebbende in vele verdrukking, met blijdschap des Heiligen Geestes*".

Moet een prediking, die dit ondermijnt en in de praktijk tegensprekt en krachteloos maakt niet meer worden gemeden als een besmettelijke ziekte?

Een mens, 'die er naar staat en er niet in berust', is nog geen gelovige, kan daardoor niet zalig worden. Zo'n mens is nog niet aan het einde der Wet gekomen. Juist door dat 'er naar staan' probeert hij God te bewegen om hem te schenken, wat hem door

het Evangelie (als het recht wordt gepredikt) in de mond en in het hart wordt gelegd. Lees Rom.10:8 en 9. Zolang men niet doet wat in vers 9 wordt genoemd sluit men zichzelf vrijwillig en moedwillig ervan uit en maakt men God tot een leugenaar. Nee, waarde vrienden, God rechtvaardigt geen mensen die er naar staan, maar goddelozen, mensen die loos van God, d.i. zonder God zijn, niet naar hem hongeren en dorsten. Staat er niet in Rom.5:10 : "*vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons*". Voordat Valster er achter kwam dat hij een vijand van God en een eerrover van Christus was, 'stond hij er naar er berustte er niet in' (zoals hij meende). Maar omdat Valster, zoals eerst de uitkomst heeft geleerd, een uitverkorene was, is hij door de krachtdadige werking van de Heilige Geest nog voor zijn dood er achter gekomen, dat hij niet heet en koud was, een vijand van God en een eerrover van Christus. En aan zulk een arme wordt het Evangelie niet vergeefs gepredikt, het kan in de omgeploegde aarde wortel schieten, maar ook niet eerder. Staat er in Joh.5:25 niet geschreven : "*De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven*". Daar staat het toch zo duidelijk, dat alle tegenspraak uitgesloten moet worden. Geen 'levende mensen', waaruit dan de 'bekommerde kerk' zou bestaan. Neen, er staat doden. En dan staat er ook even duidelijk, dat zij die de levendmakende stem hebben gehoord zullen leven. Hier is dus weer sprake van de krachtdadige, onwederstandelijke roeping. Lees ook in dit verband de eerste twee hoofdstukken van de brief aan de Efezen eens na. Daar staat toch ook heel duidelijk : "*En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden*" enz. Zou levend gemaakt te zijn met Christus en uit genade zalig (vers 5 en 6) betrekking kunnen hebben op hen die nog onder de Wet zijn en daar hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten? Als iemand echter met Christus opgewekt wordt, acht geeft op de stem van het Evangelie, dat hem toeroept : "*Ontwaakt, gij, die slaapt, en staat op uit de doden; en Christus zal over u lichten*" (Ef.5:14), dan is het zijn hartelijke belijdenis dat hij dood was door de zonden en de misdaden en dat al zijn godsdienst een stank was voor God. Dan is het Christus alleen. Toen ik Valster voor de laatste maal heb gesproken stortte hij nog tranen van berouw over de zonde van zijn ongelooft, dat hij het niet aan had willen nemen, het Evangelie had verworpen. Hij had ervoor in de hemel willen klimmen of ervoor in de hel willen nederdalen. Maar door middel van de predikatie van Ds.van der Groe kwam nu de lieflijke nodiging : "*wend u naar mij toe, kom toch tot Mij*". Dat was toen voor hem "*een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld is gekomen om zondaren zalig te maken, van welke hij de voornaamste was*" (I Tim.1:15)

Deze leer werd, sinds deze na de tijd der Apostelen zo goed als weg was, door de reformatoren in de 16e eeuw weer verkondigd. Onze vaders hebben haar maar een weinig tijds bezeten. Ds.Paauwe heeft in deze 20e eeuw ons deze leer nog zuiver voor mogen en moeten houden en alleen gestaan tegenover geheel kerkelijk Nederland. Nog eens, waar deze leer niet is, daar werkt de Heilige Geest niet, ja kan daar niet werken. Daar gaat al het preken, dopen en avondmaal houden buiten God om. Laten we ons toch houden aan de Apostolische woorden die we vinden in Gal.1:8 en 9 : "*Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt*". De Heilige Doop is een zegel van God, waardoor Hij de beloften van het evangelie als met een eed bekrachtigt. Lees en herlees het schone Doopsformulier en let er toch eens op wat de Doop verzegelt, wat de drieënige God door de Doop betuigt. Als ge dit waarlijk gelooft, dan zijt ge zalig. Als ge dit niet doet, dan zijt ge verdoemelijk voor God, omdat ge Hem voor een leugenaar houdt, dan gaat ge juist daarom verloren.

Als we nu onze kinderen laten dopen onder de valse leer, die nu toch wel duidelijk is aangewezen, dan spotten we met God en met het door Hem ingestelde teken. Overweeg ook eens hoe verschrikkelijk het is, dat men de mensen aanspoort belijdenis te doen en hun kinderen te laten dopen, doch niet zegt, dat zij in de allereerste plaats moet geloven. Al kunnen zij dit niet, God heeft het recht om dat van ons te eisen, omdat Hij ons recht heeft gemaakt. Al wat men hier tegenin brengt noemt Salomo

"vonden zoeken" (Pred.7:29). We kunnen daar nooit onder uit, dat het zonder geloof onmogelijk is Gode te behagen (Hebr.11:6). En al wat uit het geloof niet is, is zonde (Rom.14:23), dus ook belijdenis doen en laten dopen. Waar echter de ware leer wordt verkondigt daar moet men, op straffe van de eeuwige verdoemenis, zijn kinderen, of als men niet gedoopt is, zichzelf laten dopen. Hoort wat de Apostel Paulus zegt : "*Wij dan, wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof*" (II Cor.5:11). Zou men Paulus als hij thans leefde ook geen Remonstrant noemen, in ieder geval zou men hem geen doorgeleid christen noemen, want van al deze drogredenen vindt men niets in de Handelingen en in zijn brieven.

Een ander bezwaar tegen het laten dopen in de gescheiden kerken, ook die van Ledeboer, is dat zij kerken hebben gesticht naast de Herv. Kerk en het hun ging om maar wat mensen om zich heen te verzamelen. Zo hebben zij vlees tot hun arm genomen en doen dat in toenemende mate.

Als iemand enig licht krijgt in de zaken van de kerk en de leer, dan zal hij dat van harte bekennen. Maar denk erom, men krijgt geen licht voor het eigen licht is uitgegaan. Maar als men het te weten komt, dan ziet men, dat het alles wettisch woelen is, wat in de kerken omgaat, omdat men over de schuld heengaat en de schuld op anderen werpt.

Ds.Paauwe heeft ons jaren lang gewaarschuwd voor al deze dingen. Wie daar overheen gaat zal zich voor God die harten en nieren proeft, niet kunnen verontschuldigen met te zeggen : "*Ik moest toch mijn kinderen laten dopen*" of met : "*Ik mocht toch de onderlinge bijeenkomsten niet nalaten*". Van hem zal gelden : "*En die dienstknecht, welke geweten heeft den wil zijns heeren, en zich niet bereid, noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden*" (Luc.12:47) ^{1[1]}). Lees vooral hetgeen daarop volgt in dat hoofdstuk.

De Heere heeft door de bekering van Valster nog een zegel willen hechten aan de prediking van Ds.v.d.Groe en Ds.Paauwe. Dat doet Hij, al zijn het dan maar nalezingen, nog door de geschriften van onze voorvaderen. Hoe zou Hij het kunnen doen door de prediking van deze tijd?

Onderzoek daarom deze geschriften met grote ernst. Maak ook veel gebruik van de kanttekeningen van onze Statenbijbel. Als de kerkgangers dit deden, dan zouden zij reeds verstandelijk kunnen opmerken dat de Schrift allerwegen wordt verdraaid.

Ik heb de vrijmoedigheid ieder, hetzij predikanten of anderen, uit te dagen op grond van de Schrift te bewijzen dat hetgeen ik hier naar voren heb mogen brengen in strijd is met de leer die naar de godzaligheid is.

Men leze ook vooral de vervolgpredikatie over Joh.7:39 van Ds.Paauwe, voorkomende in het Januarinumnummer van 'Getuigenis der Waarheid'. ^{2[2]})

---

^{1[1]}Bastmeijer gebruikte hier "*Die de wil zijns heren heeft geweten en zich...*". Ook vermeldde hij abusievelijk een verkeerde Schriftplaats, n.l. Mattheüs 12:47.

^{2[2]}Over deze vervolgsreeks het volgende: Hieronder staat deze afgebeeld. Het is een serie preken geweest gehouden te Rotterdam in de jaren 1925 en begin 1926. Ze staan opgetekend in de bundel 1961-'63. De bewuste preek waarover de heer Bastmeijer melding maakt is uitgegeven in januari 1964. Hieruit is op te maken dat de heer Bastmeijer deze brochure geschreven heeft eind 1963 of begin 1964.

jaar/datum/dag/plaats tekst bundel/afl. blz.
25 aug. 1925 te Rotterdam Joh.7:38a 1961-63 8-63 505

22 sep. 1925 te Rotterdam Joh.7:38b 1961-63 9-63 521

Hoe Calvijn de verkiezing afleidt uit de bijzondere roeping. (Institutie-III.24.6).

Gelijk wij gezegd hebben wordt de verkiezing met onze roeping samengevoegd. Ook dit dient tot versterking van ons vertrouwen. Want die Christus met de kennis van Zijn naam verlicht en in de schoot van zijn Kerk aanneemt, die wordt Hij gezegd in zijn trouw en bescherming te ontvangen. En allen, die Hij ontvangt, die worden gezegd Hem door de Vader bevolen en toevertrouwd te zijn, om tot het eeuwige leven te worden bewaard. Wat schort ons? Christus roept met luider stem, dat de Vader Hem in bewaring heeft gegeven al degenen die Hij wil zalig maken. In dien wij dus willen vernemen en weten, of God onze zaligheid ter harte neemt, zo laat ons onderzoeken, of Hij ons aan Christus heeft bevolen, die Hij verordineerd heeft tot een enige Zaligmaker van al de zijnen.

Hoe ons dit bekend wordt.

Indien wij nu twifelen of Christus ons zin Zijn trouw en bewaring heeft aangenomen, zo neemt Hij die twijfeling weg wanneer Hij zichzelf gewillig en vanzelf tot een Herder aanbiedt, en daartoe betuigt, dat wij in het getal van Zijn schapen zullen zijn, indien wij Zijn stem horen en gehoorzaam zijn.

Laat ons dan Christus, die ons zo goedertieren is voorgesteld en tegemoet komt, omhelzen; en Hij zal ons onder Zijn kudde rekenen en binnen Zijn stal besloten houden. Maar ons overkomt vrees en benauwdheid vanwege hetgeen ons namaals zou kunnen wedervaren. Want gelijk Paulus leert, dat allen die tevoren verkoren zijn geweest, ook worden geroepen, zo betoont Christus, dat er velen zijn geroepen, maar weinig uitverkoren. Ja, wat meer is, ook Paulus zelf ontraadt ons deze gerustheid en verzekerdheid op een andere plaats, waar hij zegt: "*Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle*"(1 Kor.10:12). Insgelijks: Zijt gij in het volk van God ingeënt? Verhovaardigt u niet, maar vreest. Want Hij kan u wederom afhouden, om anderen daarin te enten (Rom.11). Eindelijk, wij worden door de ervaring genoeg geleerd, dat de roeping en het geloof niet veel om het lijf hebben, tenzij de volharding daarbij kome, die niet aan alle geroepenen wordt gegeven. Maar Christus heeft ons van deze vrees en zorg bevrijdt. Want deze beloften zien gewis op de toekomstige tijd: "*Al wat mij de Vader geeft, zal tot Mij komen, enz.*" (Zie verder Joh.6:37,40 en 10:27).

---

20 oct. 1925 te Rotterdam Joh.7:38c 1961-63 10-63 537

17 nov. 1925 te Rotterdam Joh.7:39a 1961-63 11-63 553

15 dec. 1925 te Rotterdam Joh.7:39a 1961-63 12-63 569

12 jan. 1926 te Rotterdam Joh.7:39b 1964-66 1-64 1